

I 1928 holdt jeg sommerferie hos min
Cusine Møgelberg, den ældste af pigerne
fra Mellegade, og som var gift med Georg
Andersen, der nu var direktør for et olie-
skub i Århus, havde vinterbolig på Kystvejen
og stor sommervilla ved stranden nord for
Århus, med have og et velbygget lapt hus
ved stengærdet, der skælte grunden fra strand-
bredden. Hendes datter Ruth var c. 15 år
og gik i mellemstolen. Da var stuepige og
køkkenpige både de og Møgelberg stærkt indre-
missiønske, men da min Cusine kendte min
antireligiøse stilling, lod hun mig i fred.
I nærheden lå et lille mærkeligt museum
det var Drakenburg, en norsk fød dansk
sømand, der levede til mere fød 1696 og
døde 1779 og blev begravet i Århus dom-
kirke. Jeg tog ind for at domkirken og be-
søgte flere gange museet, fotograferede fot-
krene der passede det og talte meget med
dem, for det var næsten ubegribeligt at no-
gen kunne blive så gamle, og hvad beviset
var der, når han blev begravet i domkirken.

7. min kusine havde sin egen bil, og jeg var med hende med i Århus' ^{to} Store Klub der hvor fiskerbådene kom ind og Røde fisk, ellers sad jeg med i lysthuset sammen med Ruth og Læste.

En dag Tog jeg ind og så Århus central, jeg opsigte alle de centraler, men jeg kom ud i landet, men det var mest landcentraler, her var det en stor bycentral og det var meget interessant at se det gamle system, som i Odense, men alligevel med forskellige ændringer. — Forstanderinden riste mig rundt og da vi havde set det meste, spurgte jeg om Telefonisternes forhold med tjenestetid og løn: "Det må jeg ikke udtale mig om, det skal De Tale med fru Marcussen om!" "Hvem er fru Marcussen?" spurgte jeg desorienteret, for det var højst mærkeligt, at der var noget en forstanderinde ikke måtte udtale sig om. "Det er formanden for Telefonistforeningen" "Har de en forening?" spurgte jeg forbarrelt. "Nu skal jeg lade fru Marcussen løse af, så kan De Tale med hende" sagde hun og undgik at svare på mit spørgsmål. —

Senere blev jeg klar over, at forstanderinden -
den også var tilkaldt Centralorganisationen
for telefonstandere i Danmark, og som nok
har set sin interesse i væsentlige nye medlem-
mer. — Fik Marcusson her, en kraftig
gråhåret, stedslysten dame, dygtig, med
pudske humør, og parat til at bevirke lyk-
heden. — Til min forbauselse sagde hun,
at nu gik vi ud og drak kaffe, så kunne vi
snakke sammen. "Men kan de ikke tjene?"
spurgte jeg, stadig forbauselse. — "Jeg har
tjenespihed, når der er tale om teleforster-
nes tjenesteforhold." — og så gik vi ud
og drak kaffe og talte sammen i to timer.
Og jeg syntes det alsammen var en stor
forbauselse, for her havde teleforsterne kun
6 timers tjeneste med 7 timers løn, når de
havde 18 års anciennitet, flere fridage end
os, forældretilleg, barsels orlov, ud til for-
handling med selskabet. — jeg var helt i
oprør til sidst "Jamen, vor inspektør har
sagt, at direktøren er vor tillidsmand, når
alle teleforsekskaber er samlet til møde, og
at han sørger for at vi får det lige som det
övrigt land." — Så må han have glemt det"
sagde Frik Marcusson tørt, og så lovede

jeg at arbejde for at få oprettet en afdeling
på Fyn, men det skulle helst være når
jeg nærmede mig pensionsalderen, ellers
afbediger de mig nok, bænkehede jeg, men
jeg var jo allerede siddet i Tyngre.

Erindringer – Sommerferie hos Ingeborg

I 1928 holdt jeg sommerferie hos min kusine Ingeborg, den ældste af pigerne fra Nedergade, og som var gift med George Andersen, der nu var direktør for et olieselskab i Århus. De havde vinterbolig på Kystvejen og stor sommervilla ved stranden nord for Århus, med have og et velbygget lysthus ved stengærdet, der skilte grunden fra strandbredden. Hendes datter Ruth var ca. 15 år og gik i mellemskolen. Der var stuepige og kokkepige både de og Ingeborg var stærkt indremissionske, men da min kusine kendte min antireligiøse stilling, lod hun mig i fred. (...)

En dag tog jeg ind og så Århus Central, jeg opsøgte altid centralerne, når jeg kom ud i landet, men det var mest landcentraler, her var det en stor bycentral og det var meget interessant at se det samme system, som i Odense, men alligevel med forskellige ændringer – forstanderinden viste mig rundt, og da vi havde set det meste, spurgte jeg om telefonisternes forhold med tjenestetid og løn: "Det må jeg ikke udtale mig om, det skal de tale med Marcussen om". "Hvem er Marcussen?" spurgte jeg desorienteret, for det var højst mærkeligt, at der var noget en forstanderinde ikke måtte udtale sig om. "Det er formanden for Telefonistforeningen" "Har de en forening?" spurgte jeg forbavset. "Nu skal jeg lade frk. Marcussen løse af, så kan De tale med hende" sagde hun og undgik at svare på mit spørgsmål.

Senere blev jeg klar over, at forstanderinden også var tilsluttet Centralorganisationen for Telefonstanden i Danmark, og som nok har set sin interesse i eventuelle nye medlemmer. Frk. Marcussen kom, en kraftig gråhåret, stridslysten dame, dygtig, med jysk humor, og parat til at benytte lejligheden. Til min forbavselse sagde hun, at nu gik vi ud og drak kaffe, så kunne vi snakke sammen. "Men har de ikke tjeneste?" spurgte jeg, stadig forbavset. "Jeg har tjenestefrihed, når der er tale om telefonisternes tjenesteforhold", og så gik vi ud og drak kaffe og talte sammen i to timer. Og jeg syntes det alsammen var en stor forbavselse, for her havde telefonisterne kun 6 timers tjeneste med 7 timers løn, når de havde 18 års anciennitet, flere fridage end os, forsørgertillæg, barselsorlov, ret til forhandling med selskabet. Jeg var helt i oprør til sidst "Jamen, vor inspektrice har sagt at direktøren er vor tillidsmand, når alle telefonselskaber er samlet til møde, og at han sørger for at vi får det ligesom det øvrige land", "så må han have glemt det" sagde frk. Marcussen tørt, og så lovede jeg at arbejde for at få oprettet en afdeling på Fyn, men det skulle helst være når jeg nærmede mig pensionsalderen, ellers afskediger de mig nok, bemærkede jeg, men jeg var jo allerede sidst i tyverne.